

Andræ: Dengang der for meget lang Tid tilbage var Tale om ad extraordinær Vej at skaffe Embedsmændene et midlertidigt Tillæg til deres Lønninger og Gager, fandt man vistnok, at det Forslag, som den høitærede Finantsminister indbragte i det andet Thing, var i høieste Grad moderat. Jeg tør mene, at der var Mange, der fandt, at det i den Henseende overstred den Grændse, som man maatte have ønsket fastholdt. Det er derfor vistnok med stor Beklagelse, at man ser, at selv dette Forslag ikke har kunnet vinde nogen Tilslutning i det andet Thing, men at man nu oversender os et Forslag, der — tror jeg Mange med mig ville være enige om — vil være i høieste Grad ubilligt mod næsten alle Embedsmænd. Der maa vel lægges Mærke til, at det er ikke netop dem, som ere allerlavest lønede, der lide det største Uffavn ved ikke at modtage disse Tillæg. Det er just dem, der have Familie, der ere Forsørgere, som allermeest trænge til det, og det er just dem, der ved dette Forslag som Regel ville blive udelukkede. Jeg tror derfor, at det tør betragtes som givet, at et Forslag af den Bestaafenhed under ingen Omstændigheder vil kunne modtage Landsthingets Billigelse (Hør! Hør!). Dersom man nu vilde følge den sædvanlige Taktik, vilde det jo være i sin Orden, om man ikke strax kom med sit sidste Ord, men gjorde en Modfødring, som man bagefter var tilfands at slaa af paa. Jeg tilstaar nu, at for mit Vedkommende er denne Fremgangsmaade ved Lovs Behandling mig i høi Grad imod. Jeg antager, at det stemmer bedst med en lovgivende Magts Værdighed at komme strax med sin sande Mening. Under de nuværende Tidsforhold, da vi hver Dag maa haabe, at Sessionen maa blive sluttet, er der ogsaa ganske andre Hensyn, som ville forbyde eller i hvert Fald gjøre det mildest talt urimeligt, om man nu vilde følge denne Vej. Jeg for mit Vedkommende vil derfor tillade mig at opfordre det høie Thing til at se bort fra, hvad vi kunde ønske, til at se bort fra, hvad vi under andre Omstændigheder kunde være tilbøjelige til at mene dog var rimeligt og Noget, som der absolut maatte gjøres Forsøg paa at sætte igjennem, og til strax at tage en endelig Beslutning og blive enige med os selv om det, vi ville indskrænke os til, men saa staa fast paa det Punkt og være enige om, at det er vort sidste Ord i denne Sag (Hør! Hør!). Jeg lader derfor Finantsministerens oprindelige Forslag falde og indskrænker mig til ganske simpelt at anbefale, at vi iaar vedtage det, som ifjor blev vedtaget, og at vi altsaa uden nogen Forandring sætte ind i denne Lov — hvis 1ste Paragraf, som i Formen gjør den til en Tillægsbevilling, jeg mener bør bibeholdes — alle de

Bestemmelser, der fandtes i det forrige Aars Finantslov vedrørende dette Punkt. Efter dette Forslag vil der altsaa i den første Paragraf være at forandre den der anførte Sum 300,000 Kr. til, hvad Finantsloven havde, 500,000 Kr., og som 2den Paragraf vil uden en Tødbels Forandring komme til at staa Alt, hvad der ifjor stod i det tilsvarende Nummer paa Finantsloven. Det er det Forslag, som jeg tror, der er Grund til at kunne betragte som et sidste Ord, og som jeg mener, vi uden nogen Udvalgsforhandling som Endringsforslag kunne stille til 2den Behandling af Loven og med god Samvittighed blive staaende ved som vort første og sidste Ord med Hensyn til denne Sag.

Formanden: Jeg gjør opmærksom paa, at det ikke vil være undgaaet erede Medlemmers Opmærksomhed, at Finantsministeren ikke er tilstede. Jeg har før Mødet erfaret, at Ministeren er bortreist, men jeg har ikke antaget, at han under de forhaandenværende Omstændigheder kunde have Noget imod, at Sagen foretoges, saa meget mere, som flere Medlemmer af Regjeringen have været tilstede.

Da Ingen ellers ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges enstemmig med 43 St.

Formanden: Efter de Ytringer, der ere faldne, tør jeg vente, at Endringsforslaget vil fremkomme umiddelbart efter Mødet, og rimeligvis vil kunne være trykt og ombdelt endnu i Eftermiddag. Jeg finder det rigtigst at ansætte Sagens 2den Behandling til paa Mandag. Den kan kun opføres eventuelt paa Dagsordenen, og ved Mødets Begyndelse vil jeg have at foreslaa, at Sagen behandles extraordinært. Dette er min Hensigt, og det nævner jeg allerede her.

Jeg maa bede ærede Medlemmer om at blive lidt tilfæde endnu, fordi den Underretning, jeg skulde have fra Folkethinget med Hensyn til Valget af Medlemmer til Fællesudvalget, endnu ikke er overbragt mig, men jeg venter den snart.

Efter et kort Ophold bemærkede

Formanden: Jeg har nu modtaget den Meddelelse fra Folkethinget, som behøvedes og som